

Dr Tiberius Rata, Ezra- Nehemiasz , sesja 11, Nehemiasz 11-13

© 2024 Tiberius Rata i Ted Hildebrandt

To jest dr Tyberiusz Rata i jego nauczanie o Ezdraszu i Nehemiaszu. To jest sesja 11, rozdziały Nehemiasza 11-13.

OK, dobiegamy końca studiowania Ezdrasza i Nehemiasza i zajmiemy się rozdziałami 11, 12 i 13.

W rozdziale 11 zajmujemy się ponownym zaludnieniem Jerozolimy i to właśnie robi rozdział 11. Koncentruje się na wzmocnieniu siły fizycznej, ludzkiej i rządowej Jerozolimy. I ciekawe, że Jerozolima nazywana jest miastem świętym.

Pierwsze dwa wersety rozdziału 11.

1 A przywódcy ludu mieszkali w Jerozolimie. A reszta ludu rzucała losy, aby jeden z dziesięciu mógł zamieszkać w Jerozolimie, mieście świętym, a dziewięciu z dziesięciu *pozostało* w innych miastach. **2** I lud pobłogosławił wszystkich mężczyzn, którzy dobrowolnie zaproponowali zamieszkanie w Jerozolimie.

Nikt nie chciał mieszkać w Jerozolimie. Ponownie było to bardzo praktyczne, ponieważ chcieli mieszkać w miastach poza miastem, gdzie mogliby sadzić rośliny, sadzić drzewa owocowe i tam mieszkać. Wygląda więc na to, że przywódcy mieszkali w Jerozolimie, a co do reszty, musieli rzucać losy, kto będzie mieszkał w mieście.

Ponownie, był to wciąż czas, w którym rzucanie losów było postrzegane jako wola Boża. Widzimy w Nowym Testamencie, że po udzieleniu Ducha Świętego rzucanie losów nie jest już sposobem na odnalezienie woli Bożej. Jak duże było wówczas miasto? Yamauchi sugeruje, że za czasów Nehemiasza populacja Jerozolimy spadła do 6000 osób.

Powtórzę: brzmi to bardzo logicznie. A potem rozdział 11 kontynuuje opowieść o ponownym zaludnieniu Jerozolimy. A tutaj, w rozdziale 11, mamy listę ludzi, którzy ponownie zaludnili Jerozolimę.

I znowu wersety od 3 do 9 wspominają o przywódcach. Wersety od 10 do 14 wymieniają kapłanów. Wersety od 15 do 18 wymieniają Lewitów.

A potem w wersetach 19 do 24 są różne grupy, na przykład odźwierni w wersecie 19. W wersecie 21 – słudzy świątyni. Werset 22, nadzorca Lewitów i tak dalej, i tak dalej.

Ponownie, jest to po prostu pomysł, aby zobaczyć, kto ponownie zaludnił Jerozolimę. Wersety od 25 do 36 dotyczą następnie tych, którzy osiedlili się w Jerozolimie. I znowu, jeśli spojrzycie na liczby w rozdziałach 7 i 11, zobaczycie, że tych, którzy wrócili z niewoli, było nieco ponad 30 000.

Byli też tacy, którzy osiedlili się w Jerozolimie, było ich około 3000. Biblia mówi o trasie z Beer-Szeby do doliny Hinnoma, która wyznaczała granice Judy. A potem oczywiście Jerozolima znalazła się w obrębie murów miejskich.

A kiedy przejdziemy do rozdziału 12, mamy dalszą listę kapłanów i Lewitów, którzy powrócili z wygnania. I masz pierwsze dziewięć wersetów wymieniających nazwiska kapłanów i Lewitów, którzy powrócili pod przywództwem Zorobabela. Następnie kontynuujemy w wersach 10 i 11 listę kapłanów.

Lista ta obejmuje okres około 100 lat, od 538 do około 400 roku p.n.e. Zatem lista kapłanów w wersecie 11 zaczyna się od Jozuego. Potem mamy Joachima, Eliasziba, aż do Jonatana.

Zasadniczo to, co robi tutaj autor, łączy arcykapłana od Jozuego do Jonatana. Znowu około 100 lat. W wersach od 12 do 21 są to głowy domów kapłańskich.

A następnie w wersach od 22 do 26 jest więcej Lewitów, którzy są tutaj uwzględnieni. Ponownie, lista ta nie ma być wyczerpująca ani wyczerpująca. Kiedy dochodzimy do rozdziału 27, dochodzimy do poświęcenia murów miejskich.

Zaczynając od wersetów 27,

27 A podczas poświęcenia muru Jerozolimy szukano Lewitów po wszystkich ich miejscowościach, aby ich sprowadzić do Jerozolimy, aby świętowali poświęcenie muru Jerozolimy z weselem, dziękczynieniem i śpiewem przy cymbałach, harfach i cytrach. **28** I zebrali się synowie śpiewaków z okolic Jerozolimy i z wiosek Netofatyków ; **29** także z Bethgilgal oraz z okolic Geba i Azmawet, gdyż śpiewacy zbudowali sobie wioski wokół Jerozolimy. **30** I oczyścili się kapłani i Lewici, i oczyścili lud, bramy i mur.

Nie wiemy, ile czasu upłynęło od chwili odbudowy muru do jego poświęcenia. Wiemy jednak, że gdy planowali nabożeństwo, Lewitów nie było w pobliżu.

Gdzie oni byli? Cóż, najwyraźniej osiedlili się wokół miasta Jerozolima, a nie w Jerozolimie. Musieli więc przyjechać, żeby je uczcić i zaplanować tę wielką uroczystość. Częścią uroczystości było także oczyszczenie.

Nie powiedziano nam, jak tego dokonali, ale kapłani i Lewici, jak mówi tutaj Biblia, oczyścili lud, bramy i mury. Ponownie nie powiedziano nam, jak tego dokonali.

Wiersz 31: Potem przyprowadziłem przywódców Judy pod mur, wyznaczyłem do wielkich chórów i złożyłem dzięki.

Chór nie był czymś niezwykłym, nie był czymś nowym. Dawid założył chóry do służby w świątyni. Ale teraz miałeś ich dwóch, więc wyobraź sobie tę scenę.

Jeden szedł na południe po murze prowadzącym do bramy gnojowej, a za nimi szło kilku ludzi. A potem kazałeś im grać na instrumentach muzycznych Dawida i męża Bożego. A Ezra, uczony w Piśmie, szedł przed nimi.

Przy Bramie Źródła weszli prosto przed nimi, schodami Miasta Dawida i ścianą wznoszącą się nad domem Dawida, aż do bramy wodnej na wschodzie. Wyobraźcie sobie więc dwie procesje. Jeden jechał na południe, drugi na północ, w stronę bramy gnojowej.

Miałeś więc chór, werset 31. Miałeś trębaczy, werset 35. Miałeś orkiestrę złożoną z różnych instrumentów, werset 36.

A procesję prowadził Ezra. Ponownie, obaj są tu obecni. Zarówno Ezdrasz, jak i Jeremiasz są współcześni.

A następnie, począwszy od wersetu 38, mamy drugi chór. Jest powiedziane, że

drugi chór dziękujących udał się na północ i poszedł za nimi z drugą połową ludu. I śpiewacy śpiewali z Jezreelem i ich przywódcą.

I składali wielkie ofiary, z których się radowali. Bóg bowiem napełnił ich radością wielką. Kobiety i dzieci także były zachwycone.

Podoba mi się też koniec wersetu 43. „I radość Jerozolimy słyhać było z daleka”. Powtórzę raz jeszcze: ci goście wiedzą, jak imprezować. Wiedzą, jak świętować. I jeszcze raz pamiętajcie: „radość Pana jest waszą siłą”. A teraz radość Pana była widoczna, gdy świętowali poświęcenie świątyni.

Ponieważ zdali sobie sprawę i wiedzieli, że Bóg pomógł im w odbudowie. Nawiasem mówiąc, zaczynając od wersetu 4, oto zdjęcie ściany Nehemiasza. Niedawno odkryli to archeolodzy.

To jest część zrekonstruowana, ale to jest część oryginału. Pamiętaj, że jeśli porównasz świątynię Salomona z tymi kamieniami, możesz powiedzieć: cóż, to nie jest taka wielka sprawa. Ale mamy dowód na istnienie tej ściany.

Miał, ogólnie rzecz biorąc, około 8 stóp szerokości. Wysokość różniła się w zależności od tego, gdzie się znajdowała. Ale poszło aż do 40 stóp.

Zatem ten mur był – jak zapewniają nas archeolodzy – pochodzi z czasów Nehemiasza. Następnie, począwszy od wersetu 44., mamy ofiary na służbę świątynną.

W tym dniu wyznaczono mężów do nadzoru nad magazynami, daninami, pierwocinami i dziesięcinami, aby zebrać je w częściach wymaganych przez Prawo dla kapłanów i Lewitów, według pól miejskich.

Pamiętajcie, że Lewici nie dostali ani kawałka ziemi. Mieli się utrzymywać z ofiar przynoszonych do świątyni. Wiersz 45:

I pełnili służbę swemu Bogu i służbę oczyszczenia, podobnie jak śpiewacy i odźwierni, zgodnie z poleceniem Dawida i jego syna Salomona. 46 Dawno temu, za dni Dawida, teraz mamy lekcję historii. Gdzie sięga tradycja śpiewania? Dawno temu, za dni Dawida i Asafa, istnieli dyrektorzy śpiewaków i śpiewano pieśni uwielbienia i dziękczynienia Bogu. 47 I cały Izrael za dni Zorobabela i za dni Nehemiasza oddawał dzienną porcję śpiewakom i odźwiernym, i oddzielali to, co było dla Lewitów, a Lewici oddzielali to, co było dla synów Aarona .

To, co tu widzimy, to powrót do posłuszeństwa prawu Bożemu. Było to widoczne w sposobie, w jaki postępowali z ofiarami dla świątyni.

Zatem świętowanie obejmowało muzykę, a świętowanie obejmowało oczyszczenie. Rzeczywiście, pamiętam, że nie było to nic nowego. Dawid i Salomon mieli w świątyni muzyków i chóry.

1 Księga Kronik 23:26 szczegółowo opisuje organizację Lewitów, kapłanów, odźwiernych i muzyków. Ale teraz organizacja pracowników świątynnych wzorowała się na modelu, który Dawid pozostawił nam i Salomonowi w 2 Kronik 8. Zatem wszystko, co zrobił Nehemiasz, było wzorowane na przeszłości.

A potem, w Rozdziale 13, masz reformację.

A ta reformacja odbywa się na wiele różnych sposobów. Zobaczymy, że nastąpi reforma poprzez wykluczenie, wydalenie, organizację, przestrzeganie sabatu i oddzielenie od grzechu. Przede wszystkim mało popularna, ale bardzo ważna reforma poprzez wykluczenie.

Pierwsze trzy wersety rozdziału 13.

1 Tego dnia czytano z Księgi Mojżesza przed ludem i znaleziono napisane, że żaden Ammonita ani Moabita nie powinien nigdy wchodzić do zgromadzenia Bożego, 2 gdyż nie spotykali się ludowi izraelskiemu chleb i wodę, lecz najął przeciwko nim Balaama,

aby ich przeklął, a jednak nasz Bóg zamienił to przekleństwo w błogosławieństwo. Gdy tylko lud usłyszał Prawo, oddzielił Izraela od Izraela, wszystkich obcego pochodzenia.

Ponownie widzimy motyw wykluczenia. Można powiedzieć: poczekaj chwilę, Bóg wyklucza? Odpowiedź brzmi tak. Jeśli się nad tym zastanowić, wszystkie religie wykluczają się. W tym przypadku rozumieją ze słowa Bożego wykluczenie z ludzi, którzy nie są czcicielami Jahwe.

Powtórzę: nie jest to nic nowego. To sięga czasów Mojżesza. Małżeństwa mieszane z nie-Izraelitami były sprzeczne z prawem Bożym od czasów Mojżesza, jak opisano w 23 rozdziale Księgi Powtórzonego Prawa.

Nie tylko mamy reformę poprzez wykluczenie, mamy reformę poprzez wydalenie. Posłuchajcie, co wydarzyło się w świątyni. Kapłan Eliaszib, który był nadzorcą komnat domu naszego Boga i który był spokrewniony z Tobiaszem, przygotował dla Tobiasza dużą komnatę, w której wcześniej złożono ofiarę zbożową, kadzidło, naczynia i dziesięcinę ze zboża wino i oliwę, które na rozkaz dano Lewitom, śpiewakom i odźwiernym, oraz datki na rzecz kapłanów.

Gdy to się działo, nie byłem w Jerozolimie, bo w 32 roku panowania Artakserksesa, króla Babilonu, pierwszego króla Babilonu, udałem się do króla. A po pewnym czasie poprosiłem króla o pozwolenie i przybyłem do Jerozolimy. I wtedy odkryłem zło, które Eliaszib wyrządził Tobiaszowi, przygotowując dla niego komnatę na dziedzińcach domu Bożego.

Rozgniewałem się bardzo i wyrzuciłem z komnaty wszystkie meble domowe Tobiasza. Potem wydałem rozkaz i oczyścili komnaty. Przyniosłem tam naczynia domu Bożego z ofiarą zbożową i kadzidłem.

Przypomnij sobie projekt przybytku. Oczywiście, miałeś miejsce święte i najświętsze. Teraz nikt nie mógłby tam mieszkać.

Znowu mogli tam chodzić tylko księża. Gdzie więc mieliby się przygotowywać? Czy Eliaszib rzeczywiście miałby miejsce dla Tobiasza? Z tego wynika, że prawdopodobnie w jednym z magazynów, które krążyły po świątyni. Zatem według tego tekstu istniały magazyny i magazyny, w których przechowywano zboże, wino, oliwę i tym podobne rzeczy.

I najwyraźniej, ponieważ ci goście są spokrewnieni, Eliaszib przygotował miejsce dla Tobiasza w samej świątyni Bożej. Nehemiasz mówi, że to niewłaściwe. To nie jest miejsce na zakwaterowanie bezdomnych.

Nie wiemy, czy był bezdomny. Ale cokolwiek się tutaj stanie, robisz coś, co nie jest czyste. Zatem Nehemiasz musi zrobić to, co czasami musi zrobić każdy przywódca, czyli przeprowadzić reformę poprzez wydalenie.

Tak jak istnieje reforma poprzez wykluczenie, istnieje reforma poprzez wydalenie. A Nehemiasz chciał, żeby to zostało oczyszczone. Istnieje także reforma poprzez organizację, począwszy od wersetu 10.

10 Dowiedziałem się też, że nie została im oddana część Lewitów, tak że Lewici i śpiewacy wykonujący tę pracę uciekli, każdy na swoje pole. **11** Spotkałem się więc z urzędnikami i zapytałem: „Dlaczego dom Boży jest opuszczony?” I zebrałem ich razem i umieściłem na ich stanowiskach. **12** Wtedy cała Juda przynosiła do magazynów dziesięcinę ze zboża, wina i oliwy. **13** I ustanowiłem skarbników nad magazynami... I wtedy podano imiona.

Uważano ich bowiem za godnych zaufania i ich obowiązkiem było rozdawanie braciom.

Zatem Nehemiasz musi się zorganizować i ustalić pewne rzeczy. A następnie w wersecie 14 ponownie modli się do Boga.

Wspomnij o mnie, Boże, i nie niszczonej moich dobrych uczynków, które spełniłem dla domu Boga mojego i dla Jego służby.

Dlaczego dom Boży jest opuszczony? To było pytanie Nehemiasza. Wskazuje to na zaniedbanie prawidłowego funkcjonowania świątyni.

Przypomina nam się pytanie o Boga za pośrednictwem proroka Aggeusza. Czy to już czas dla was, abyście mieszkali w domach z paneli, podczas gdy ten dom leży w gruzach? Aggeusza 1:4 Podczas gdy u Aggeusza kwestia skupiała się na fizycznym aspekcie świątyni, u Nehemiasza na pierwszy plan wysunięto aspekt kultowy. Musieli powrócić do prawa Bożego.

Prawo, Tora. Zatem w Bożej ekonomii przywrócenie nazywa się PRZYWRÓCENIEM. Tora jest w trakcie renowacji.

Przywrócenie. Tora musi odgrywać centralną rolę w tej renowacji. I to właśnie robią.

Modli się, pamiętaj o mnie. Modlił się tak już wcześniej. To znowu figura retoryczna.

Bóg nie przebacza. Bóg nie zapomina o Nehemiaszu. Bóg o nikim nie zapomina.

Jest to jednak przenośnia, która porównuje pamięć Boga z tablicą, na której zapisywane są dobre uczynki. Nehemiasz modli się, aby Bóg nie wymazał tablicy, na

której zapisano dobrą pracę Nehemiasza na rzecz świątyni i kultu. Następnie następuje reforma poprzez przestrzeganie sabatu.

Wydaje się, że podczas wygnania lud Boży tak naprawdę nie przestrzegał sabatu. I wiemy, że z ich praktyk wynika, że nadal to kontynuują. Począwszy od wersetu 15. I sprzedawali je w szabat ludowi Judy i samej Jerozolimie.

Rozkazałem zamknąć drzwi i wydałem rozkaz, aby nie otwierać ich aż do końca szabatu. I postawiłem niektórych moich sług przy bramach, aby w dzień sabatu nie wnoszono żadnego ładunku. 20 Potem kupcy i sprzedawcy wszelkiego rodzaju towarów raz lub dwa razy nocowali poza Jerozolimą. Ale ostrzegłem ich i zapytałem: Dlaczego nocujecie poza murem? Jeśli jeszcze raz to zrobisz, podniosę na ciebie rękę. Odtąd nie przychodzili już w szabat.

Potem rozkazał Lewitom, aby się oczyścili i przyszli, i strzegli bram, aby święcić dzień sabatu.

I znowu modli się Nehemiasz: 22 Pamiętajcie o tym także na moją korzyść. O mój Boże, oszczędź mnie według wielkości Twojej niezłomnej miłości.

Widzicie, w swej gorliwości w odbudowie poprzez handel zignorowali Boże prawo, które mówiło, że należy przestrzegać sabatu. Tak naprawdę, kiedy czytamy Kroniki, wiemy, że jednym z powodów, dla których Bóg zabrał ich na wygnanie, jest to, że ich nie przestrzegali. Bóg mówi, że nie przestrzegaliście mojego sabatu.

W tym przypadku widzimy ruch przez bramki dla ryb, do których ludzie wnosili ryby i inne towary. Ale przestrzeganie sabatu miało miejsce z bardzo ważnego powodu. Przestrzegaj dnia szabatu, aby go święcić – mówi Bóg w czwartym przykazaniu.

Dzień sabatu miał dwa cele: odpoczynek i oddawanie czci Bogu. Wiele osób mówi: no cóż, wiesz, dzień szabatu wykorzystuję na sen. Nie zrozumiałeś sedna.

Cóż, przegapiłeś połowę punktu. Służy do odpoczynku, ale służy także do oddawania czci. Przestrzegaj dnia sabatu, aby go uświęcić i zachować świętość.

A w tym przypadku tego nie zrobili. Nehemiasz musi dokonać reformy i przypomnieć ludziom, że należy przestrzegać sabatu, ale dlatego, że takie jest prawo Boże. Nehemiasz przejmuje dowództwo i wszystko się zmienia.

A potem następuje ostatnia reforma. Reforma poprzez oddzielenie od grzechu. Znowu pojawia się kwestia małżeństw mieszanych.

Zaczynając od wersetu 23. Teraz chcę tu nawiązać do pewnego odniesienia. To nie jest tekst, w którym powiesz: „Wow, Nehemiasz był wielkim przywódcą”. Zrobię to samo. Nie nie nie. Ten tekst nie ma charakteru nakazowego.

Ma charakter opisowy. Jeśli się nad tym zastanowić, pamiętasz, jak Ezra sobie z tym poradził? Ezra płakał i płakał, upadł na kolana i płakał przed ludem. Wygląda na to, że styl przywództwa Nehemiasza jest inny i nie nam go naśladować.

Nehemiasz stanął przed nimi, przeklął ich, niektórych bił i wrywał im włosy. I kazałem im zanotować w imieniu Boga, mówiąc: Nie będziecie oddawać swoich córek ich synom ani brać ich córek dla swoich synów lub dla siebie. Jednak surowy opis Nehemiasza powinien nas nauczyć, że powinniśmy traktować Boga poważnie.

To powinna być dla nas lekcja. Pamiętaj jednak, że jego podejście różni się od podejścia Ezry. I nie powinniśmy postępować zgodnie z literą prawa.

W wersety 26-27 nawiązuje do lekcji historii. I posługuje się Salomonem. Czy Salomon, król Izraela, nie zgrzeszył z powodu takich kobiet? Wśród wielu narodów nie było takiego króla jak on.

I był umiłowany przez Boga. I Bóg uczynił go królem nad całym Izraelem. Niemniej jednak cudzoziemki skłoniły go do grzechu.

Czy zatem będziemy cię słuchać i czynić całe to wielkie zło oraz postępować zdradziecko wobec naszego Boga, żeniąc się z cudzoziemkami? Aby wzmocnić swoją tezę, Nehemiasz posługuje się przykładem z historii. Z historii, którą znali. I wiedzieli o Salomonie.

I rzeczywiście Salomon był kochany przez Boga. Biblia podaje nawet, że miał na imię Jedediasz. Umilowany przez Pana.

Jeśli czytasz 1 Królewską, jest on największym i najmądrzejszym człowiekiem. Ale Biblia mówi też, że jego żony zwróciły jego serce ku innym bogom. 1 Król. 11 werset 4: A serce jego nie było święte przed Panem, Bogiem swoim.

Akt zawierania małżeństw pogańskich kobiet został opisany jako zły i zdradliwy. I ten grzech nie jest przeciwko czyjejś kulturze, przeciwko czyimś przodkom. Ten grzech był przeciw samemu Bogu.

Werset 28: A jeden z synów Jehoi da, syna arcykapłana Eliasziba, był zięciem Sanballata Choronity. Dlatego przegoniłem go ode mnie. Chociaż wydaje się, że Nehemiasz blisko współpracował z arcykapłanem Eliaszibem.

Eliaszib najwyraźniej związał się z Tobiaszem. Według Nehemiasza 13:4. Ale wnuk Eliasziba ożenił się z poganką. Sytuację tej pogorszyła jeszcze bardziej córka Sanballata Choronity .

Pamiętajcie o jednym z największych wrogów Nehemiasza. Nehemiasz wydalil łamiącego prawo wnuka Eliasziba ze społeczności żydowskiej. Jak kończy się książka? Książka kończy się ponownie modlitwą „Pamiętaj o mnie”.

W Nehemiaszu cztery razy Nehemiasz mówi: Pamiętaj o mnie. Zapamiętaj mnie. Ostatni z nich znajduje się na końcu rozdziału 13.

Zanim powie, pamiętajcie mnie, mówi: pamiętajcie ich. Wspomnij na nich, Boże mój, ponieważ zbezczeszcili kapłaństwo i przymierze kapłaństwa i Lewitów. W ten sposób oczyściłem ich ze wszystkiego, co obce.

Ustaliłem obowiązki kapłanów i Lewitów, każdy ma swoją pracę. I zapewniłem ofiarę z drewna w wyznaczonych terminach i pierwociny . Pamiętaj o mnie, Boże mój, na zawsze.

Widzicie tutaj kontrast pomiędzy Nehemiaszem a tymi ludźmi, którzy bezczeszcą kapłaństwo. Nehemiasz pragnie pozostać czysty wobec prawa Bożego. I dlatego Nehemiasz, jeśli spojrzysz na Nehemiasza, zaczyna się od modlitwy.

Nehemiasz kończy się modlitwą. Zapamiętaj mnie. Mówi: pamiętaj o nich.

Potem mówi: pamiętaj o mnie. Fensham kończy swój komentarz słowami: Rozpoczęła się nowa era kultu żydowskiego. Kult według ustalonych zasad prawnych.

Dopiero wraz z przyjściem Chrystusa i interpretacją Jego przyjścia przez Pawła rozpoczęła się kolejna era, w której ciężar prawny został usunięty z barków ludzkości, a centrum religii postawiono w Jego zastępczym cierpieniu na krzyżu. To nowa era wiary i miłości w Jezusie Chrystusie. Dlatego też ważne jest, aby przyjrzeć się księgom Ezdrasza i Nehemiasza i zrozumieć, które części mają charakter opisowy, a które normatywny.

Miałem kiedyś pastora, który mi powiedział: Cóż, wziąłem rozdział Nehemiasza 8 i wykorzystałem go jako wzór w naszej służbie. To wspaniale, ale nie jestem pewien, czy taki był zamysł tego fragmentu. Pamiętajcie, że Nehemiasz był surowy w sposobie, w jaki traktował ludzi.

Dzisiejszy pastor nie może bić wiernych, wrywać im włosów, bo zgrzeszyli, bez względu na to, jaki to grzech. Powinniśmy jednak przyjrzeć się zasadom, które tu mamy. Zasady są jasne.

Bóg pragnie, aby Jego lud był oddzielony i prowadził święte życie. Przywódcy Boga muszą się upewnić, że Słowo Boże ma pierwszeństwo i że to Słowo Boże jest praktyką wierzącego dla wiary i praktyki. Ale ostatecznie Ezdrasz i Nehemiasz wskazują na przyjscie prawdziwego przywódcy, osoby Jezusa Chrystusa, który umarł za nasze grzechy i dał nam przykład, abyśmy Go naśladowali.

Takie było powołanie Jezusa. Chodź za mną. A z Ewangelii jasno wynika, że uczniem Jezusa Chrystusa jest ten, kto podąża drogą za Jezusem.

A my jesteśmy powołani do naśladowania Go. Jesteśmy powołani, abyśmy byli wierni Jego słowom, tak jak byli Ezdrasz i Nehemiasz.

To jest dr Tyberiusz Rata i jego nauczanie o Ezdraszu i Nehemiaszu. To jest sesja 11, rozdziały Nehemiasza 11-13.